

ство! Отъ кога сърдцето му бѣ така омекнало? Нима Калоянъ бѣ вече загубилъ коравостта на духа си? Бѣ оставилъ измамници и ласкатели, съ невинни лица на светци, да го оплитатъ въ изкусни, коварни мрежи?

О! Тежка бѣ отплатата на Калояна!

Нека всѣки види и запомни, че никой не може така лесно да си играе съ него... Още тази нощъ Бодуенъ ще получи наказанието си. *и всички останали...*

Треперищъ отъ ядъ, Калоянъ се качи по стръмната стѣла на кулата, последванъ отъ изплашената стража.

— Какво прави пленникътъ?

— Добре е. Спи, господарю. Вчера го посети единъ монахъ-странникъ. Дошелъ отъ Филиповградъ...

— Отъ Филиповградъ! Намѣрете ми този монахъ! Веднага!

— Но той трѣбва вече да е заминалъ.

— Казвамъ. Подъ земята ще преровите, но ще го намѣрите!

Калоянъ се надѣваше да научи отъ монаха нѣкои важни новини за готвения заговоръ между Бодуенъ и Константиновградъ. Той заповѣда да му отворятъ вратата на келията и безъ да похлопа, взе една борина и влѣзе вътре.

Императорътъ спѣше легналъ по грѣбъ възъ ложето си. Дългитѣ тъмно-руси клепки хвърляха дълбока сѣнка върху бледото му, сякашъ изваяно отъ восъкъ лице. Ржцетѣ му бѣха скръстени чинно върху гърдитѣ. Подъ леко отдръпнатитѣ устни едва забележимо блестѣха хубавитѣ му зѣби. Коситѣ му се пилѣха като свѣтло злато върху възглавето.

Приличаше на икона.

Калоянъ дълго го съзерцава и тиха нѣжностъ стопли сърдцето му. Какъ можеше мжжъ съ такъвъ благочестивъ ликъ да бѣде толкова коваренъ? Възможно ли бѣше? Значи и тукъ се бѣ измамилъ. И отново тъменъ ядъ се надигна въ него. Какво? Нима го смѣтаха за добродушенъ глупецъ? Който нищо не вижда и не разбира... Комуто се смѣятъ задъ гърба?

Съ грубо движение той улови императора за рамото